

Isabel Sánchez és az Opus Dei: „Elmélyülni a karizmában, korrigálni és a jó terjesztéséről álmodni”

Az Opus Dei alapításának 100. évfordulója felé vezető út elindított egy reflexiós folyamatot, amelyet jól tükröznek a regionális közgyűlések, amelyek nemrég zárultak le az egész világon. Ebben a beszélgetésben Isabel Sánchez – az Opus Dei női ágát

irányító központi tanácsadó
testület előző titkára –
megosztja velünk gondolatait
számos olyan kérdésről, amely
e folyamat keretében
napirendre került.

2025.12.28.

Isabel Sánchezt, a Prelátus munkáját
segítő és az Opus Dei női ágát
irányító központi tanácsadó testület
titkárát a megbízatásának lejárta
előtt, a február 14-i ünnep újabb
évfordulója alkalmából kérdeztük,
amely mintegy beékelődik a 2024-
ben lezajlott regionális közgyűlések
vége és a következő általános
kongresszus közé.

Tartalom

1. Az Opus Dei növekedésével és fejlődésével kapcsolatos kihívások
2. Különbséget tenni a karizma lényege és a másodlagos elemek között
3. A hivatástisztázási folyamatok során elkövetett hibák
4. Élet a központokban: tanulságok és változások
5. Meghallgatni minden tag véleményét
6. Kormányzás és kommunikáció
7. Az életerv
8. Képzés és vezetői szerep a nők körében: félelmek és tanulságok
9. Mentális egészség: egy globális kihívás, amely az Opus Deiben is jelen van
10. A tagok családjai és az intézmény közötti kapcsolat
11. Az élet az Opus Deiben sok erőfeszítést követel a tagoktól?
12. Testi önmegtagadás

13. Személyes szabadság
 14. Kísérni az Opus Deiből távozó tagok útját
 15. A gyógyulási és konfliktusrendezési folyamat kezelésére létrehozott irodák eredete és eredményessége
 16. Ahol még van mit tanulni
-

Melyek a mai világ nagy kihívásai, amelyek kihatnak az Opus Dei növekedésére és fejlődésére?

Úgy vélem, hogy az az igazságos és emberi megközelítés, ha a világot – a mi világunkat – a remény szemszögéből nézzük, főként ebben a jubileumi évben: az egyéni és társadalmi szabadság értéke, az, hogy a társadalom nagy része számára elérhető az oktatás, a napjainkra elért emberi és társadalmi fejlődés, a kommunikáció

globalizációja mind elősegíti azt, hogy a kereszténység üzenetét és Jézus alakját egyre többen ismerjék. Sok emberben ébredszik az Isten iránti vágy: Afrika, Latin-Amerika és Ázsia nagy területein nő a keresztények száma, az Egyesült Államokban az értelmiségiek körében egymást követik a megtérések, Európában egyre többen keresztkednek meg felnőttként, és sokan találják rá Istenre – különböző utakon – a mindennapi életükben. Ahol növekszik az Egyház, ott az Opus Dei is növekszik.

A képből azonban nem hiányoznak az árnyékok sem. A szekularizált nyugati világból kiveszett a transzcendenciára való fogékonyság, és emiatt az emberek nehezen értik meg az olyan életstílusokat, amelyek Istent állítják a középpontba. A mai hedonista és individualista kultúránknak nehezebb esik összhangba hozni olyan fogalmakat,

mint szeretet és erőfeszítés,
szabadság és felelősség, spontaneitás
és jó szokások, kötelekek és
biztonság.

Az említett kihívásokat három
szóban tudnám összefoglalni:
elköteleződés, kommunikáció és
bizalom.

Az elköteleződésről, vagyis az emberi
szabadságnak arról a csodálatos
képességéről, hogy szeretetet tud
szőni ígérek alapján, ma az életnek
egyetlen területén sem szabad
beszélni. Nagyobb szabadságot
látunk abban, hogy a kapcsolatainkat
gyorsan megszakíthatjuk, mint azok
türelmes, kitartó építésében.

Az információ szélsőséges mértékű
elértéktelenedése, az álhírek
gondolkodás nélküli terjesztése és az
a felületesség, amellyel a félrevezető
információkat elfogadjuk, anélkül,
hogy ellenőriznénk a forrásukat vagy
utánanéznénk magának az

információnak, zűrzavart teremt.
Emiatt nem látunk világosan, és az
álláspontjaink egyre inkább
polarizálódnak.

A harmadik kulcsszó pedig a
bizalom, mivel az emberek a
hivatalon alapuló hatalmi, vezetői
pozícióra gyanakvással,
hatalomvágyként tekintenek, ami
bizalmatlanságot szül.

Vissza a tartalomkhoz

**Az Opus Dei 100. évfordulója felé
vezető úton, valamint a regionális
közgyűlések tapasztalatai alapján
mondanád azt, hogy az Opus Dei
elindított egy tisztázási folyamatot,
hogy különbséget tegyen a között,
ami a lényegéhez tartozik és ami
másodlagos?**

A regionális közgyűlésekről Szent
Josemaría már az Opus Dei
történetének kezdetén rendelkezett.
Az alapítónk mindig nyitott volt azok

meglátásaira, akik csatlakoztak a Múhöz, és gyakran kifejezetten ki is kérte a véleményüket, de strukturált és hivatalos formában a regionális közgyűlések 1943 óta léteznek. Azóta rendszeresen megrendezésre kerülnek azokban az országokban, ahol az Opus Dei jelen van.

Ennek fényében azt mondhatjuk, hogy a 2024-ben lezajlott közgyűlések – amelyek apropóját a következő általános kongresszus és a Mű születésének 100. évfordulójára való felkészülés adta – nem elindítottak egy folyamatot, hanem tovább vittek egy olyan nyílt eszmecserét, amelynek keretében a Mű tagjai évtizedről évtizedre – mindig az Istentől kapott és az Egyházat gazdagító karizma fényében – felülvizsgáltak, megerősítettek, újragondoltak és nem ritkán elvetettek olyan mintákat, cselekvési irányokat, képzési megközelítéseket vagy evangelizációs gyakorlatokat,

amelyek az idő előrehaladtával vagy a társadalmi és kulturális változások folytán elavulttá váltak vagy már nem voltak megfelelőek.

Ami a legutóbbi regionális közgyűléseket illeti, a korábbiakhoz képest figyelemre méltó a résztvevők nagy száma, amely egyrészt a rendelkezésre álló technológiai lehetőségeknek volt köszönhető, másrészt annak, hogy eleve arra törekedtünk, hogy a párbeszéd álljon a középpontban, és meghallgassuk azoknak a véleményét is, akik nem tagjai az Opus Deinek. Meg kell említeni továbbá azt az általános lelkesedést, amellyel a résztvevők igyekeztek azonosítani azokat az új területeket és kezdeményezéseket, amelyekkel választ adhatunk a mai világ szükségleteire.

Nagy öröm volt az is, hogy minderre az Egyházon belüli színódusi út keretében került sor. A színódus

titkársága arra buzdított minket, hogy a Prelatúra regionális közgyűléseit a meghallgatás különleges pillanataként éljük meg. Ez párhuzamosan zajlott azzal a másik folyamattal, amelyben sok Opus Dei-tag is részt vett a saját egyházmegyéjében, aktívan bekapcsolódva a szinódus keretében megvalósult tevékenységekbe.

Vissza a tartalomkhoz

Szeretném, ha a női ág újabb évfordulója, illetve az Opus Dei születésének 100. évfordulójára való felkészülés kapcsán beszélneink néhány összetettebb kérdésről, amelyek miatt kritika érte a Művet.

Elismertetek hibákat, amelyeket a hivatástisztázási folyamatok során követtek el?

Az Egyház – és annak részeként az Opus Dei – évszázadok óta

visszhangozza Jézus szavait: „Jöjj, és kövess engem!” Az Evangélium hirdetése, a keresztény élet egy konkrét útjának bemutatása és az arra való meghívás mindig egyetlen célra irányul: arra, hogy megossza az emberekkel a Jézus Krisztussal való személyes találkozás lehetőségét, hiszen Ő az, aki szeretettel hív, és aki megadja az erőt ahhoz, hogy a hívására válaszoljunk.

Jézus hangneme világos (szeretettel teli meghívás), de amikor ezt emberek közvetítik, előfordulhatnak és elő is fordultak hibák. Lehet, hogy miközben egyesek lelkesen igyekeztek megosztani másokkal azt, ami az ő életükben nagy ajándék volt, olykor nem vártak eleget, vagy nem hallgatták meg kellő figyelemmel és tisztelettel a másik felet. Személyes beszámolókból tudjuk, hogy sajnálatos módon ez néhány esetben valóban így történt, és ez – azon túl, hogy elismertük a

hibát, és személyesen bocsánatot kértünk az érintettektől – segített nekünk abban, hogy átgondoltabban cselekedjünk, és óvatosabbak legyünk.

Egy nemrég készült interjúban Lidia Via, aki Spanyolországban a fiataloknak szóló képzési programokért felelős, hosszasan beszélt arról a fejlesztési folyamatról, amely már sok éve zajlik ezen a területen, továbbá arról, hogy ebbe hogyan vonták be az Opus Dei apostoli munkájához közel álló személyeket.

A Mű 100. évfordulójára való felkészülés – amelynek vezérfonala a kapott ajándékért érzett hála –, továbbá a rossz tapasztalatok elismerése és a jövővel kapcsolatban szőtt álmok mind alkalmat kínáltak arra, hogy menet közben javítsunk azon, amin már lehetett változtatni. Azoknak a beszámolóí, akiket a

Műben szenvedés ért, szintén arra indítottak minket, hogy elismerjük a hibákat és bocsánatot kérjünk: mi, akik valamilyen vezető szerepet töltünk be, gyakran megtettük ezt az Opus Dein belül, családi körben, és a Prelátus is több

interjúban nyilvánosan beszélt erről. Ezenkívül

intézményi szinten valamennyi közleményben, amelyet az

információs irodák tettek közzé a történetek tisztázása

céljából, fájó szívvel elismertük, ha hanyagság történt, ha

hibát követtünk el a hivatástisztázás során, ha hiányzott az

érzelmi támogatás stb.

[Vissza a tartalomkhoz](#)

Elhangzottak vádak azzal kapcsolatban, hogy a központokban az élet túlszabályozott, és a szabályok olyan kritériumokon alapulnak, amelyek csak a vezető pozíciót betöltő tagok számára hozzáférhető, belső dokumentumokban vannak leírva. Mit mondanál erről? Milyen tanulságokat vontatok le? Milyen változások történtek e téren?

Arra törekszünk, hogy az Opus Dei központjai olyan terek legyenek, amelyek középpontjában a képzés és a szeretet áll. Ugyanakkor otthonok is, ahova a Mű tagjai mehetnek, hogy találkozzanak egymással, támogassák egymást, megosszák egymással az evangelizációs terveiket, lelkiileg kísérik őket, és hogy folyamatosan naprakész keresztény képzésben részesüljenek.

A központ mindenkié és mindenkiért van, a lakói ugyanakkor a Mű cölibátusban élő tagjai (az összes tag 12%-a), akiknek az a küldetésük, hogy azt valódi keresztény családi környezetté alakítsák. A közös projekt sok erőfeszítést követel, mert nehezen elérhető javak megszerzésére irányul: minden egyes személy életszentségére és a jó folyamatos terjesztésére.

Mint mindenhol, ahol emberek élnek együtt, itt is szükség van minimális szabályokra, amelyek megadják az együttélés kereteit, hogy akik egy helyen laknak, ne idegenként éljenek egymás mellett, és hogy legyen elegendő idejük és meglegyenek a szükséges feltételek ahhoz, hogy tudjanak imádkozni, pihenni és töltekezni. Ezek olyan családi normák (egyszerű közös időbeosztás, megegyezés a közös használatú terekről stb.) és szintén családi hagyományok, amelyeknek

köszönhetően az ember érzi, hogy egy gyökerekkel és saját történettel rendelkező közösség része. Éppen e családi jelleg miatt rugalmasan és spontán módon kell megélni őket; és amikor ez bármilyen oknál fogva nem így történik, akkor előfordulhat, hogy valaki nyomasztónak vagy fojtogatónak érzi.

Ezen a téren ugyanolyan tanulságokat vontunk le, mint sok család és más intézmények: elmozdultunk horizontálisabb szervezési és irányítási minták felé, igyekszünk mindenkit bevonni, szeretettel és nagylelkűen kezelni a több generáció együttélésével járó kihívásokat, nem rohanni, hogy tudjunk törődni a többiekkel, és kreatív megoldásokat találni a munka és a családi élet összeegyeztetése során kialakuló feszültségre, amellyel az egész világon nagyon sokan szembesülnek.

Amikor Szent Josemaría az őt követőket elkezdte a Mű útjára tanítani, észrevette, hogy ez az út próbálkozásokon és tévedéseken, sikereken és kudarcokon keresztül haladt. Szép, hogy számított az első Opus Dei-tagokra, és megkérte őket, hogy írják le a tapasztalataikat, hogy a tanulságokat így meg tudják osztani másokkal. Ahogy az Opus Dei növekedett, és tagok ezrei csatlakoztak, ez a tapasztalathalmaz jó vagy éppen rossz gyakorlatok szabványosított gyűjteményévé vált. Egy adott időszakban, az 1970-es és 1980-as években, ezek a tapasztalatok – amelyek dinamikusan változtak és változhattak, mint maga az élet – a gyakorlatban olyan kritériumokká váltak, amelyeknek nagyobb erőt tulajdonítottak, mint amekkorával valójában bírtak, és talán nem kapott kellő figyelmet a visszajelzések gyűjtése sem, amely szükséges lett volna annak megítéléséhez, hogy ami

egy adott időszakban jó volt, vajon továbbra is jó-e. Ez érthető, ha arra gondolunk, hogy mindenki igyekezett a lehető leghűségesebben követni az alapító által kijelölt utat, és azt gondolták, hogy ennek a legjobb módja az, ha megtartják a tapasztalatok valamennyi apró elemét.

Ez valójában sok más, karizmatikus eredetű intézményben is így van. Az idő előrehaladtával a Műnek folyton új helyzetekkel kell szembenéznie, az életét fiatalabb nemzedékek teszik gazdagabbá, és tanul az ő tapasztalataikból. Az évek során a Mű tagjainak kulturális háttere és életútja egyre sokszínűbbé vált, és azt hiszem, hogy a bevált gyakorlatok felülvizsgálata annak érdekében, hogy mindenki szabadon és örömmel tudja járni az Isten felé vezető útját, túl lassú volt. Ez a folyamat azonban most már évek óta halad.

A képzéssel kapcsolatos dokumentumok mindig is a Szentszék rendelkezésére álltak. Az Opus Dein belül azok ismerték őket, akiknek a képzés terén volt feladatuk. Mivel ma – a családokhoz hasonlóan – a Műben is nagy igény van az átláthatóságra és a horizontális gyakorlatokra, ezeket fokozatosan mi is elkezdjük bevezetni. Jelenleg kevés normatív dokumentumunk van; ezek egyike az Opus Dei Szabályzata, amelynek felülvizsgálata éppen folyamatban van. Ezenkívül van egy könyv, amely a Mű szellemiségét és szokásait foglalja össze, és minden tag számára hozzáférhető, valamint egy másik, amely a helyi szintű képzéssel kapcsolatos tapasztalatokat tartalmazza.

[Vissza a tartalomkhoz](#)

Hogyan hallgatja meg az Opus Dei a tagjait, köztük azokat, akik

kritikusabb álláspontot képviselnek, és bizonyos témákat megkérdőjeleznek?

Véleményem szerint az elmúlt években elindított folyamat – összhangban azzal, ami a társadalomban és a családokban is történik – arra irányul, hogy jobb válaszokat tudjunk adni, és beépítsük a meghallgatást és ezeket a hangokat a döntéshozatalba. Nagyobb hangsúlyt kap a részvételi folyamatok kialakítása is, amelyeket már Szent Josemaría lefektetett, és amelyeket hozzá kell igazítani az aktuális pillanathoz. Amint említettem, a regionális közgyűlések ékes példái voltak annak a váagnak, hogy meghallgassuk és figyelembe vegyük mindenkinek a véleményét. Ezenkívül azt akartuk, hogy az a visszajelzés, amelyről beszéltem, prioritást élvezzen az egész folyamatban, és erre törekedtünk minden országban.

A Műben kormányzati feladatokat ellátó személyek ajtaja mindenki előtt nyitva áll, és sok időt fordítunk arra, hogy meghallgassuk az embereket. Nekem nagy segítség, amikor olyan emberekkel beszélgetek, akik nehéz kérdéseket tesznek fel.

[Vissza a tartalomkhoz](#)

Hogyan tanulmányozzák a különböző kérdéseket kormányzati szinten a Műben? Hogyan zajlik a kommunikáció és a változásmenedzsment? Vannak auditeszközök, amelyek biztosítják, hogy a változások minden régióban végbemenjenek?

Úgy gondolom, hogy bizonyos értelemben a Művel szemben vádként megfogalmazott félreértések

vagy tévedések nagy része a gyenge belső kommunikációból és a nem elegendő csatornából fakad. A mai világban, amelyet az azonnali kommunikáció, valamint az átláthatóság és az elszámoltathatóság iránti igény jellemez, a változásokról és azok okairól való tájékoztatásra szükség és igény is van. Ki merem jelenteni, hogy sok tekintetben előreléptünk, noha talán nem mindig olyan ütemben, mint ahogy a világ minden pontján szeretnénk, és nem is minden esetben.

Az első, aki tettekre váltja ezt a vágyat, hogy az Opus Dei összes tagját közvetlenül elérjük, maga a Prelátus. Ő akarta, hogy az Opus Deit érintő közelmúltbeli kánonjogi változásokról mindenki egyformán és tőle értesüljön ahonlapunkon keresztül. Sokan fordultak a kérdéseikkel az országaikban az Opus Dei kormányzati szerveihez, mert azt gondolták, hogy az ott

dolgozók többet tudnak minderről, és csodálkoztak, hogy nem így volt. Mint minden szervezetben, nálunk is vannak olyan információk, amelyeket egyesek a munkájuk miatt ismernek, de nagyon sok olyan információ is van, amelyet mindenkinek joga van megismerni. Dolgozunk ezen a folyamaton.

Vissza a tartalomkhoz

¿En qué consiste el plan de vida tal como lo proponía san Josemaría?
¿Cuál es el fin?

A keresztény hitben az a legcsodálatosabb, hogy olyan Istent ismerhetünk meg általa, akinek emberi arca és neve van. Ő olyan Isten, aki közel van hozzánk és testet öltött, mégis Isten: nem látjuk, nem halljuk, az érzékeink nem tudják felfogni. Ha meg akarjuk ismerni, ha kapcsolatban akarunk vele lenni, szükségünk van találkozókra – rugalmas, de gyakori találkozókra –,

amelyek segítenek a hit szemével nézni Őt, hallgatni a Szentírásban foglalt szavait, megtanulni megismerni és imádni Őt az Oltáriszentségben és megtalálni saját magunkban. Ezek a nap folyamán elszórt találkozók egy tervvé állnak össze, egy keresztény élettervvé. De ez az életterv nem önmagában vett cél, hanem arra irányul, hogy a napjaink kanyargós útját járva meg tudjuk tapasztalni annak az örömét, hogy újra meg újra találkozhatunk Jézus Krisztussal, aki mellettünk halad, és segít, bátorít, támogat, vigasztal és tanít minket. Így, ezzel az isteni erővel felvértezve derűsen, örömmel és szabadon tudunk szembenézni az élettel, arra törekedve, hogy minden cselekedetünket és kapcsolatunkat a szeretet hassa át.

Az Opus Deiben van egy életterv, amely mindenki számára ugyanaz, és amelyet mindenkinek hozzá kell

igazítania a szakmai életéből, az adott életszakaszból vagy a különböző kötelezettségeiből fakadó körülményeihez és elfoglaltságaihoz. Ez egy eszköz, amely segít minden pillanatban annak tudatában élni, hogy Isten gyermekei vagyunk.

Szent Josemaría az első pillanattól kezdve felhívta a figyelmet arra, hogy egy nem megfelelő hozzáállás miatt ez a terv teherré válhat, például amikor önmagában vett célnak tekintjük, és megelégszünk annyival, hogy elvégezzük, amikor túl nagy fontosságot tulajdonítunk a terv megvalósítása során elkerülhetetlen hibáknak, amikor nem viszünk bele kreativitást, és csak megszokásból végezzük, amikor ezeket a pillanatok befelé fordulásként értelmezzük, és ez elvonja a figyelmünket a többiek szükségleteiről. Az a lényeg, hogy ne veszítsük szem elől, hogy az élettervet azért igyekszünk megélni,

hogy általa Krisztushoz kerüljünk közelebb, és hogy az Ő szeretetét elvigyük mindenhova.

Vissza a tartalomkhoz

Te különösen a vezető szerepet betöltő nők képzésével foglalkoztál. Mire helyeztél nagyobb hangsúlyt? Mely rossz szokásokat tartottad a legveszélyesebbnek és miért? Milyen téren voltak fontos tanulságok?

Egy keresztény szervezetet vezetni nem lehet más, csak szolgálat. Csodálom ezeknek a nőknek az odaadását és értékét, akik a teljes létszámnak csak egy apró hányadát teszik ki, és akik minden országban, ahol az Opus Dei jelen van, professzionális módon igyekeznek fejleszteni mindazoknak a vallási

képzését, akik részt vesznek a Mű apostoli munkájában, továbbá igyekeznek megfelelő mederbe terelni az Evangélium terjesztésére irányuló vágyat, és gondoskodni azokról az eszközökről (források, tevékenységek, lelki támogatás stb.), amelyek lehetővé teszik, hogy az Istentől kapott hívás mindenkinen elevenen éljen és fiatal maradjon. Sokat tanulok tőlük.

A feladataik megvalósításához adott általános iránymutatások Szent Josemaría tapasztalataiból erednek: arra ösztönözzük őket, hogy minden kérdésben, amellyel foglalkoznak, őszintén mondják el a véleményüket, hogy legyenek nyitottak a csapat többi tagjának ötleteire és véleményére, hogy semmilyen ügyben – legyen az a legegyszerűbb vagy pusztán anyagi kérdés – ne veszítsék szem elől az egyes személyeket, hogy a másokat érintő döntések meghozatalakor hallgassák

meg az érintetteket, és tartsák maximális tiszteletben a szabadságukat. Ezenkívül azt is hangsúlyozzuk, hogy használják ki a vezetői pozícióban töltött időt arra is, hogy fejlesszék azokat az ismereteiket és képességeiket, amelyek majd segítségükre lehetnek abban, hogy a megbízatásuk lejártát követően el tudjanak helyezkedni más területen.

Egy ilyen munkában a legnagyobb veszély a hit hiánya: nem számolni Isten működéssel, nem tudni természetfeletti reményt közvetíteni mások felé. Más téren pedig arra törekszünk, hogy elkerüljük a tekintélyelvű vezetői magatartásokat, a merevséget vagy a kreativitás hiányát. Ezenkívül gondoskodunk arról, hogy a megbízatások rendszeresen és ténylegesen megújuljanak, hogy egy ember ne töltsön be egy pozíciót túl hosszú ideig.

Vissza a tartalomkhoz

Látván, hogy a mentális egészség egyre inkább globális kihívássá válik, amely a társadalom legkülönbözőbb csoportjaihoz tartozó embereket érint, hogyan változott a Műben az erre fordított figyelem és a vele járó támogatás az évtizedek során? Hogyan alkalmazkodott az intézmény a pszichés jólléttel kapcsolatos új érzékenységhez és megközelítésekhez?

Az Opus Deibe egyszerű, átlagos, hétköznapi emberek jönnek. A hétköznapi embereknek pedig vannak problémáik, akár a mentális egészség terén is. Nekünk is – mint a családoknak és sok más emberi szervezetnek – meg kellett tanulnunk (és még mindig tanuljuk) azonosítani ezeket a problémákat, nem megbélyegezni az embereket, hanem kezelni a gyengeségeket és az

érintetteket arra bátorítani, hogy elfogadják az adott esetben szükséges szakszerű segítséget.

A pszichiátria és a pszichológia területe rengeteget fejlődött az elmúlt évtizedekben. A terápiában eleinte a pszichoanalízisnek volt nagy szerepe, majd következett egy olyan időszak, amelyben a gyógyszeres kezelés állt a középpontban; ma azonban sokkal elterjedtebb a gyógyszereket mellőző kezeléseket előnyben részesítő pszichoterápiás megközelítés.

Vannak olyan múltbeli tapasztalatok, amelyek ebből a kontextusból adódhattak. Fokozatosan megtanultuk, hogy ne keverjük össze a lelki és a terápiás kérdéseket.

Kijelenthetem, hogy jobban figyelünk a megelőzésre: emlékeztetni mindenkit az öngondoskodásra, lehetővé tenni a pihenést, elkerülni a túlterheltséget a munkában és az

Opus Dei belüli feladatokban.
Sokkal nagyobb mértékben
támaszkodunk továbbá a tagok
családjaira, főleg amikor fiatalokról
van szó.

Ezek nem könnyű kérdések senki
számára, és még sokat kell tanulnunk
róluk.

Vissza a tartalomkhoz

**Hogyan egyeztetik össze az
Opus Dei-tagok – különösen
akik cölibátusban élnek – a
családjukhoz és az
intézményhez fűződő
kapcsolatukat?**

A Műnek alapvető jellemzője a
nagyon egyértelmű családi jelleg. Aki
a felvételét kéri, és elkezdi megélni
az Opus Dei karizmáját, hamar
felfedezi, hogy a Mű egy család,
ugyanakkor ő is egy családból jön,
amely továbbra is az élete része

marad. Nem mindig találtuk meg a módját annak, hogy hogyan lehet jól integrálni ezt a két családot. Voltak feszültséggel terhes esetek, és ezekből is tanultunk. Vannak olyanok, akik éppen azért hagyták el az Opus Deit, mert e tekintetben sérültek vagy éltek át feszültséget, mivel úgy érezték, hogy nem kaptak kellő támogatást ebben az integrációs folyamatban.

Ugyanakkor arra is ráébredtünk, hogy fontos törődni azzal, hogyan éljük meg a Mű család voltát. Igaz ugyanis, hogy az Opus Deibe való hivatás arra szól, hogy odaadjuk magunkat másoknak az evangelizációban, a képzésben, amely olykor kizárólagosságot követel az embertől. Megtanultuk, hogy azt, hogy egy adott pillanatban kinek hol kell lennie, azt mindenekelőtt az adott személynek kell meglátnia Istennel együtt.

Vissza a tartalomkhoz

Mit gondolsz, az élet az Opus Deiben sokat követel a tagoktól?

A keresztény ember ideálja az, hogy Istent szeretve és a többiekkel jót téve élje az életét. Ha ez csak egy cél lenne, akkor kimerítően lehetetlen küldetés lenne elérni. Ezt az ideált azonban ajándékként kapjuk: szeretni Istent és Vele együtt szeretni a többieket. Ebből a dinamikából öröm, béke, hit és remény fakad. Megteremti az egyensúlyt az életben, mert elősegíti, hogy szilárd oszlopokon álljon, és egységes célokat tűz ki, melyeknek köszönhetően az élet következetes lesz.

Ugyanakkor ahhoz, hogy ezek az evangéliumi értékek a gyakorlatban is elsőbbséget élvezzenek, szükség van a Mennyország segítségére és a mindennapi igyekezetre.

Az Opus Deiben adottak a lehetőségek arra, hogy megkapjuk Isten kegyelmét, ugyanakkor törekszünk arra, hogy ne húzódjunk vissza, amikor Isten valami nehezettér tőlünk. Ez olyan út, amely sokat követel, mivel nehezen elérhető jó megszerzésére irányul. Ugyanakkor szerethető út is, mivel a szeretetre irányul, és könnyen összeegyeztethető a saját gyengeségünkkel és hibáinkkal.

Szerte a világon emberek ezrei találtak rá a boldogságra ezen az úton járva. A titok az, hogy a legnagyobb szabadsággal és Jézus Krisztus iránti megújult szeretettel kell megélni, mert Ő hívott minket és a többieket.

[Vissza a tartalomkhoz](#)

Milyen szerepe van a testi önmegtagadásnak (például a vezeklőövnek vagy az ostornak) a világ közepén élni hivatott ember

életében? Kötelező ezeket gyakorolni? Milyen hasznuk van?

A Katolikus Egyház olyan nép, amely mintegy 2000 éve követi a názáreti Jézust, és keresi a Vele való bensőséges kapcsolatot. Nincsen Jézus kereszt nélkül, és senki sem lehet igazi keresztény, ha nem osztozik Krisztus keresztségében. Egy kereszténynek úgy kell jelen lennie a világban, hogy szereti a Keresztet.

Az élettel együtt járó szenvedéseken és fájdalmakon túl a mindenkori keresztények nagylelkűsége és szeretete mindig megtalálta a módját annak, hogy kis vagy nagy dolgokban kivegyék a részüket az Úr megváltó fájdalmából, például böjt, lemondások, önként vállalt kényelmetlenségek formájában. E gyakorlatok közé tartoznak az önmegtagadások, amelyeken keresztül a test – jelképesen – átéli Jézus kínszenvedését; ilyen például a

vezeklőöv és az ostor. Ezt használta Morus Szent Tamás, aki családapa és Anglia kancellárja volt, és keresték a fatimai kis pásztorok is.

Az Opus Dei ebből a sok évszázados hagyományból meríti a keresztény élethez javasolt eszközeit. A cölibátusban élő tagoknak az Úrral való bensőségebb kapcsolat elősegítésére javasolt, hogy gyakorolják a testi önmegtagadást, mindig összhangban a lelkipavezetésben kapott tanácsokkal és szem előtt tartva a mértékletesség és a józan ész kritériumait.

Vissza a tartalomkhoz

Mennyi tere van a személyes szabadságnak egy nagyon szabályozottnak tűnő életformában (normák, időbeosztás, külső elvárások stb.)?

A keresztény hit mindig szabadságra vezet, hiszen általa nem szolgaként,

hanem gyermekként állhatunk Isten elé. Amikor a hit hív valamire, az mindig egy meghívás, amely szabad, felelősségteljes választ vár az embertől.

Az Opus Dei tagjai felnőtt és szabad emberek, akik igent mondtak a keresztény élet egy konkrét útjára, tudják, hogy mit vállalnak, és azt szabadon élik meg. Ez az egész életre szóló döntés arra indítja őket, hogy szenvedélyesen szeressék a világot, aktívan részt vegyenek a társadalom életében, a többi emberrel együtt nézzenek szembe a társadalom kihívásaival, nagylelkű barátsággal és szeretettel forduljanak mások felé stb. Arra indítja őket, hogy a béke és az öröm magvetői legyenek, és a többi emberrel együtt járják az élet útját.

Onnantól kezdve, hogy észreveszik, hogy Isten erre az útra hívja őket, elmagyarázzák nekik, hogy e

hivatással összhangban hogyan tudnak megélni egyes keresztény erényeket, megismertetik őket a lelki élettervvel, a folyamatos képzés eszközeivel, amelyekre szükségük lesz az evangelizációhoz stb. Ez logikus, hiszen az Opus Dei egy út az Egyházon belül, egy széles út, de világos szélekkel. Aki felfedezi a szívében a hívást erre a hivatásra, annak érdeke leginkább, hogy ezt a legjobban élje meg. Ezért azok a képzési célú találkozók, amelyeket említettem, szükséges előfeltételei annak, hogy valaki jogilag a Mű tagjává váljon: nem léphet be senki, aki nem tudja, hogy mire mond igent, és nem szabadon vállalja azt.

Ezek az elméleti ismereteken túl a végleges elköteleződés előtti évek biztosítják, hogy az imént említett, a keresztény életre vonatkozó javaslatokat be tudják építeni az életükbe, ami persze mindig küzdelmet igényel, és olykor hibák

kísérik, ami emberi dolog. Mindez része a hivatástisztázási folyamatnak, mind a Mű, mind az adott személy részéről. E tekintetben az Opus Dei nem különbözik az Egyház más intézményeitől.

Mi, emberek, nem vagyunk tökéletesek: szabadok vagyunk, de meg kell tanulnunk megélni és érezni ezt a szabadságot. Ha a szervezet szempontjából közelítjük ezt meg, akkor alapvetően azt kell felismernünk, hogy miként tudjuk egyre jobban táplálni és erősíteni a szabadságot, amely az önátadás fő hajtóereje: az a szabadság, amelyet áthat az Istentől kapott szeretet. E téren fontos, hogy fokozatosan felszámoljuk a tekintélyelvű és merev képzési stílusokat, és felismerjük az akaratelvű vagy a tökéletességre törekvő magatartásokat is, amelyek nyomasztó feszültséghez és szomorúsághoz vezetnek.

Vissza a tartalomkhoz

Bizonyára végig kellett kísérned már többeket a Műből való távozás útján, vagy segítened kellett azoknak, akik ebben kísérték másokat. Mit tanultál ebből, és milyen tanácsot adnál azoknak, akik a távozók útját kísérik?

Azok, akik kiléptek a Műből, számomra nem egy csoportot jelentenek, hanem olyan arcokat, akikért imádkoztam, hús-vér embereket, akikkel azonos vágyaink és terveink voltak, és akik az út egy adott pontján – minden esetben más ok miatt – letértek arról. Sok esetben erre a hivatástisztázás rendes folyamata során került sor, és voltak köztük olyanok, akik évekkal később újra a felvételüket kérték. Máskor ettől eltérő okok álltak a háttérben, és ezek az emberek tisztos távolságot tartottak a Műtől.

Nekem a legjobban az fáj, hogy vannak, akik megbántva vagy dühösen mentek el. Voltak olyan esetek, amelyeket közelebbről éltem át, és nagyon bánt, hogy nem tudtam időben lépni, jobban elkísérni őket vagy a különbségek ellenére fenntartani a barátságot.

Sajnálom, hogy ezek a dolgok megtörténtek. Apránként megtanultuk jobban elkísérni a távozókat és igyekezni, hogy senki se maradjon egyedül.

Mindenesetre újra meg újra megbizonyosodtam arról, hogy Isten ezeket a szenvedéssel teli utakat is felhasználta arra, hogy sok jót tegyen az egyes emberek – mind a távozók, mind az itt maradók – és az Opus Dei életében egyaránt.

[Vissza a tartalomkhoz](#)

Hogyan jöttek létre a gyógyulási és konfliktusrendezési folyamat

kezeléséért felelős irodák?

Hatékonyak bizonyultak?

Azt szeretnénk, ha azokat, akik távoznak az Opus Deiből, ezen az úton elkísérnék azok, akik az adott pillanatban közel állnak hozzájuk, és átérzik a helyzetüket. Az elmúlt években különösen törekedtünk erre, és sokakat tudtunk így kísérni és segíteni, amikor elmentek a Műből vagy később, amikor újra közeledni kezdtek.

Tudatában vagyunk annak is, hogy ez nem mindig volt így. Éppen azért, mert tisztában vagyunk ezzel, egy első és alapvető intézkedésként a Prelátus 2024 márciusában úgy rendelkezett, hogy minden országban legyen ilyen helyzetekre vonatkozó eljárásrend. Egyes helyeken ez az eljárásrend tovább fejlődött, és a gyógyulási és konfliktusrendezési folyamat kezelésével foglalkozó irodák

létrehozásához vezetett. Ez biztosítja, hogy azok is tudjanak hova fordulni, akik már nincsenek velünk kapcsolatban, vagy inkább ezt az utat választják. Nekem az a vágyam, hogy úgy tudjuk elkísérni az Opus Deiből – bármilyen okból – távozókat, hogy ezekre az irodákra ne legyen szükség.

Vissza a tartalomkhoz

Ha meg kellene említened egy témát, amelyben szerinted az intézménynek még sokat kell tanulnia, mi lenne az?

Amikor elérkezünk a Mű századik évfordulójához, amikor száz éves lesz ez az út, amelyen emberek tízezrei jártak és járnak, szeretném, ha hasonlóan lehetne rólunk beszélni, mint ahogy az őskeresztényekről beszéltek a kortársaik: „nézzétek, hogyan szeretik egymást”; nézzétek, hogyan törődnek egymással, milyen

szenvedélyesen szeretik a világot, és hogyan igyekeznek azt jobbra tenni!

Ahhoz, hogy ez így legyen, tovább kell fejlődünk abban, hogy mélyebben a személyes szabadság légkörében és abból kiindulva képezzünk mindenkit, és hogy elérjük azt, hogy mindenki tudja és érezze, hogy a többiek ismerik és szeretik, és ösztönözve érezze magát arra, hogy a benne rejlő képességeket fejlessze és a közjó szolgálatába állítsa.

Sok nyitott front van: az evangéliumi hitelesség, a testet öltött szellemiség, a szabadság, a nyitottság és a kifelé nyitó dinamizmus, a társadalmi érzékenység és az együttműködés azokkal, akik másképp gondolkodnak, mint mi – ezek mind szerepelnek a regionális közgyűlések jövőre vonatkozó javaslatai között. És ezt nem az intézménynek egyedül kell megvalósítania, hanem minden

egyres tagnak, hiszen végső soron mi mindannyian vagyunk az Opus Dei.

Vissza a tartalomkhoz

.....

***Megjegyzés:** az eredeti interjú videó formájában készült, és a témákat övező nagy érdeklődés hatására később kértük meg Isabel Sánchezt, hogy egy, a videót kiegészítő írott verzióhoz bővítse ki a válaszait.*

.....

pdf | document generated
automatically from <https://opusdei.org/hu-hu/article/isabel-sanchez-es-az-opus-dei-elmelyulni-a-karizmaban-korrigalni-es-a-jo-terjeszteserol-almodni/> (2026.03.04.)